Ч. 145 Пятниця 3 (15) липня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Положенє у Відни. — Ще справа Драйфуса. — З іспаньско-американьскої війни.)

Вчера о годині 5-ій пополудни розпочали ся знов наради предсідателів клюбів. Положенє, як кажуть, заострило ся, а то длятого, що нїмецке сторонництво народне займило, здаєть ся під впливом Вольфа, неприхильне становище супротив правительства. О теперішнім положеню пишуть часописи: Deutsche Zeitung ділить Нїмців, що беруть участь в конференциї, на правительственних і народовців. Нїмці-народовці мають бути, після тої часописи, непримиримі. Згадана ґазета думає, що зі сторони Нїмців було дуже зручним, що они добули від правительства основні начерки єго язикових проєктів. — Prager Abendblatt доносить півурядово, що конференциї провідників нїмецких клюбів не відповідають надїям, які можна було на них покладати. Ґазета протестує против розсїваних вістий, немов би провідники клюбів ділали під загрозою для конституциї або для нїмецкого народу. — Narodni Listy доносять в справі теперішної ситуациї, що на случай, коли би з Нїмцями не прийшло до порозуміня, буде перенесена полїтична точка тяжкости до Будапешту. Коли угорске правительство згодить ся на угоду на основі §. 14, то австрийске правительство доти буде правити при помочи того параґрафу, доки Нїмці не піддадуть ся. Евентуально вже в осени буде австрийский парляментаризм опертий на нових підставах. — Neue freie Presse потверджує вість, що скоре скликанє ради державної можливе. Та ґазета подає також подробиці з конференциї ґр. Туна з представителями польского Кола, однако не знати о скілько ті вісти правдиві. Іменно мав ґр. Тун заявити тим представителям, що державне язикове предложенє обіймає далеко сягаючі уступки для Нїмців, щоби їх тим способом приєднати для австро-угорскої торговельної угоди. Теперішне положенє після гадки ґр. Туна єсть поважне, особливо з оглядом на намірену в Угорщинї автономічну тарифу цлову, котра не єсть лиш пустою погрозою, але річию зрілої розваги зі сторони угорского правительства. Представителї польского Кола мали приймити заявленє міністра до відомости, лише поробили деякі застереженя супротив наміреного управильненя язикової справи зі свого автономічного становища.

Справа Драйфуса віджила знов у Франциї, а висунули єї наперед: заявленє міністра Кавеняка в палаті послів, лист Пікарта до президента міністрів Бріссона, а вкінци письмо бувшого оборонця Драйфусового, адвоката Деманжа до міністра судівництва Саррієна, в котрім адвокат рішучо каже, що наведених в заявленю Кавеняка доказів, потверджуючих вину Драйфуса не предложено в часї процесу нї єму нї обжалованому. Цїла праса обговорює тепер листи Деманжа. Супротив того правительство — як вже донесли вчерашні телєґрами — рішило потягнути до одвічальности підполковника Пікарта і єго спільника адвоката Лєбльоа. Причиною того нового процесу єсть та обставина, що перед своїм перенесенєм до Африки мав Пікарт одного разу в бюрі ґенерального штабу переглядати разом з адвокатом Лєбльоа без дозволу своїх настоятелїв, а навіть против їх виразного заказу тайні акти Драйфуса. Вже в часї процесу Золї зізнавало о тім кількох войскових, а один зі сьвідків рішучо зізнав, що застав Пікарта і Лєбльоа при згаданих актах. Однако коли Пікарт всьому перечив, то той факт не мав тоді нїяких дальших наслїдків. Тепер же — як кажуть — має виходити з листу Пікарта до Бріссона, що Пікар знав о тих тайних актах. І з тої причини буде заряджений новий процес. В мешканю Пікарта зроблено вже навіть ревізию і забрано ріжні папери.

Коли в Іспанії войскові ґазети і воєнне сторонництво стоять за дальшим веденєм війни, доходять з Куби вісти, що Сантьяґо вже піддало ся. Урядово вправдї ще того не потверджено, однако на всякий спосіб в понедїлок по полудни стояли річи досить зле для Іспанців, коли — як доносить ґен. Шафтер — Іспанцї мусїли заперестати борби, і вивісили білу хоругов і розпочали переговори о відданє міста Американцям. Найновійші вісти потверджують, що Американці виперли Іспанців з їх укріплених становищ під Сантьяґо. В часї переговорів вислав ґен. Шафтер свого парляментаря до іспаньского команданта ґен. Торалля з листом, в котрім звертає увагу іспаньского ґенерала на те, що Американці показали, що мають досить сили, аби взяти місто приступом і тому він взиває Іспанців, аби добровільно піддали ся і не давали причини до дальшого розливу крови.

Письмо з Бразилії.

О. Сильвестер Кизила, Василіянин, що вже від довшого часу перебуває в Прудентополїс в Бразилії, де сповняє обовязки пароха, вислав дня 2 червня с. р. письмо до ре-

---

22)

Послїдна воля.

(Із шведского. — Віктора Ґуґа Вікстрема).

(Дальше).

Я аж не знав, що собі робити з жалю, що завдав їй несьвідомо такої муки; я припав до неї і обняв єї, став кликати по імени, та моїми сльозами зрошав єї руку. Она лежала кілька хвиль без памяти, відтак отворила очи і вдивила ся стовпом на мене.

Я шепнув: Міріямо, простіть менї!

— Хто Ви, страшний чоловіче? — відозвала ся она слабим голосом.

Я зірвав собі перуку з голови, кинув очицї на бік, та й викинув бавовнянну кульочку, що зміняла мій голос. Она пізнала мене і хотїла встати із софи, на котру я єї положив, але сили єї були за слабі. Она повалила ся знову.

— Води! — стала просити.

Я подав їй склянку води і она випила. Она сїла собі по тім і дивила ся на мене своїми великими, сумними очима.

— Міріямо — став я єї просити знову — простіть менї! Ви жадали моєї штуки і я послухав Вас. Скажіть, що прощаєте менї!

Я вхопив єї руку і став цїлувати. Она не противилась і не вирвала руки.

— Я не міг вже запанувати над собою. Я забув, що то Ви, і мусів то говорити, що видів. Не беріть менї того за зле, менї, котрий готов за Вас умерти, бо я Вас люблю!

Она відповіла на то:

— Ти моя судьба.

— Отже прощаєш менї? Ти мене любиш — сказав я на то в радости і став цїлувати єї по руцї.

— Ти моя судьба — повторила она ще раз.

Я припав на колїна. Она взяла мене своїми білими ручками за шию і поцїлувала мене в чоло.

— Ти моя судьба, мій милий — сказала она в трете. — Хиба-ж ти не видів на моїй долони в океанї мук, островець, зелений весняний островець з рожами і пальмами, на котрім я могла би спочити в моїм бурливім житю? Хиба-ж ти не видів, що ти сам там був, що я тихенько до тебе приступила і поцїлувала тебе — оттак — оттак — як то тепер роблю?

Она стала цїлувати мене раз по раз, а я голубив єї також. Я аж шалїв з радости і колисав ся на мори щасливости. Богинї любови в моїм серци отворили широко двері, робили вітер пахучими китицями, вимахували золотими кадильницями, та сьпівали: Прийшла суджена! Най жиє суджена!

— Отже ти не цураєш ся мене задля того, що я виступив яко мудрець зі Всходу? — спитав я.

— Та за що? Хиба-ж ти не більший як неоден з тих мудрців? Хиба-ж ти не вглянув менї в моє серце, в мою душу? Або може ти не розповів сумну історию мого житя? І за то цурати ся тебе?!

— Я вже від давна любив тебе, Міріямо, — говорив я дальше — від першого дня, коли тебе побачив. Я і сам того не знав, що то стояла передо мною яко та суджена, котрої я виглядав. А ти?

— Я від першого разу прилучила ся до тебе, бо я була така самісенька на сьвітї, а ти виглядав на такого доброго та честного. Відтак ти став чим раз більше зближати ся до мене, і станув так близько, що я готова була від тебе втїкати. Але я була змушена не робити того. А тобі-ж то не було дивно, що я зараз від першої стрічи з тобою так свобідно з тобою розмавляла, сїдала коло тебе при обідї і при каві, з тобою так щиро завсїгди розмавляла?

— Не можу того заперечити, що менї твоє поведенє видавало ся дуже самостійним.

— Але тепер можу тобі сказати, длячого то так було. Я приїхала до Риму сама одна і не вижидала нїкого до товариства в подорожи. То, що я тобі давнїйше сказала, то була неправда. Але що я була сама одна та імовірно мусїла довший час побути в Римі, то я постановила собі зараз першого дня по моїм приїздї, приличити ся до першого лїпшого і держати ся єго товариства, щоби я не впадала нїколи

дакциї „Руслана“ з просьбою, аби єго оповіщено на пересторогу нашим людям. Письмо то звучить:

„Мене вдарила дуже сумно вість про те, що в Галичині веде ся ще заедно аґітация за еміґрацию до Сан Паольо. Знаючи тутешні відносини і ту долю, яка жде нових еміґрантів, жаль мені стало, щоби в ту матню падало ще більше людий і марно гинуло. Не моя вправді річ, спинювати людий, бо може і не всї схочуть повірити моїм словам. Але моя щира рада така, щоби нїхто не рушив ся з своєї рідної землї, бо заведе ся дуже і гірко буде плакати на себе, як плачуть на себе ті, що тут суть.

Стан Сан Паольо майже цїлїсенький занятий богатими Бразилїянами, плянтаторами кави. На ґрунтї осісти нема де. Провінция дуже горяча, а дороженя найбільша на всю Бразилїю. Находить ся тут ще з 30 родин наших людий, але не на своїх ґрунтах, а в службі і у плянтаторів. Всї они такі бідні, такі нуждені, що ледви животіють. Прочі вимерли. А було тут кількасот руских селяньских родин. Хто дістане ся до сеї провінциї, то вже єму звідси не вийти. До роботи стати мусить, бо з голоду згине. А роботи не найде инакшої, лише мусить наняти ся за контрактом на три роки у плянтатора кави. Платня за роботу мала, не вистає навіть на найнужденнїйший прожиток. Більшу часть плати треба віддати на одїж, котра при вічнім потї облїтає з чоловіка по двох-трех тиждяях. Втїкати звідси годї, бо дожене тебе або штилет або куля. Опіки або справедливости тут не подибле нїгде. В Бразилиї не вивелась ще справедливість. Плянтатори шукають за робітниками і то такими як наші бідні люди. При низькім курсї мільрейсів они не виходили би на своє. Ті плянтатори стягають в різний спосіб наших людий до себе, нових еміґрантів, нових невільників, що ще не зазнали тутешної нужди та несьвідомі тутешних відносин. Сими людьми роблять они гей мулами, доки не вигинуть.

Наколи проте дійстно звертає ся галицка еміґрация до Сан Паольо і взагалї до Бразилиї (бо про се я читав в дневниках), то скажіть кождому, що туди вибирає ся, що він іде в єгипетску неволю, на нужду і на певну смерть.

Богато листів приходить тут до Парани з запитанєм, чи можна сюди приїхати? Моя рада така сама, як що і до Сан Паольо. До Парани нема пощо їти. Хто приїде сюди (розуміє ся своїм коштом), той мусить загинути. Лїса не дістане, бо все роздане. Купити не купить, бо нїхто не продасть. Місця кольонїзацийні заповнені, а заробітку нема нїякого. До того тут вічна революция, банкротство за банкротством. Саме житє дуже небезпечне. Про убийства почуєш що дня. А найбільшими розбійниками є військо, зложене з самих драбівопришків, і полиция, зложена рівнож з самих засуджених за розбої. Наколи батько родини приїде сюди, то не може бути певним, чи не остане сам, а жінка і дїти чи не поволочуть ся з чорними муринами? Тут для наших людий за жарко і їм дуже скоро перевертає ся в голові, а ради на се нема. Я нераз був сьвідком, як рідні дїти, і то малї, повірікали ся родичів і пішли в лїси поміж муринів.

Скілько тут в Паранї волокитів, а скілько проституток! І то самі наші жінки! Крий, Боже сьвятий! Пишу про се на наш сором, але закривати годї. Менї здає ся, що нема на сьвітї більшої розпусти як тут в Паранї. Бразилїянина знаменує розпуста і злодійство.

Наші люди, що вже давнїйше тут поселили ся, бідували чорно три роки, а найменше двайцята часть їх вимерла. Тепер, коли по великій біді дочекали ся трошки чорної фасолї і кукурудзи, тїшать ся, що вже їм лучше, бо бодай з голоду не гинуть. Але не так то ще зараз они подорабляють ся. Правда, все тут вродить ся і такі вісти їдуть звідси до Галичини, що так дуже електризують наших селян і заохочують їх до переселеня. Але в дійстности тут инакше, як на папері. Перше длятого, що нема де сїяти, щоби родило. Тут всюди відвічний лїс, а з такого лїса не легко чого діждати ся. Наші люди, єли що сїяли чи садили, то хиба по маленькій жменцї коло буди (не хати), в котрій сидять. По друге длятого тут годї сїяти чи садити дещо, бо звичайно муравлї знищать все, що виросте. Я з найбільшим заходом плекав трохи огородовини і деякі овочеві деревця, а нинї нї знаку з всего того. Муравлї все поїли. Вибити їх годї, бо множать ся сильно, а морозів таких нема, що могли би їх вигубити. Може колись, коли лїси будуть більше витереблені, пошесть та згине. Нинї она нищить кождого, хто що-небудь посїяв.

Декотрі з тут вже замешкалих пишуть до Галичини письма по „своїх“, щоб приїздили. Прибувших забирають відтак до себе. Але біда, що з „своїми“ приїздять сюди і чужі. Для сих нема місця і сї пропадають марно, бо землї під кольонїзацию вже нема, а продати нїхто єї не продасть.

Сих кілька слів подаю до відомости, щоби люди наші сюди не квапили ся. В Паранї біда, а в Сан Паольо — неволя і смерть!“

Новинки.

Львів дня 14-го липня 1898.

— Обхід століття україньско-руской лїтератури будуть сьвяткувати львівскі Русини за ініцїятивою Товариства імени Шевченка на днях 31-го жовтня і 1-го падолиста. Головними точками будуть: представлене „Наталки Полтавки“, науковє засїдане з відповідними рефератами і сьвяточна вечеря. До переведеня тої програми вибрано комітет ширший і тїснїйший, до останного дра Колесу, дра Озаркевича і п. Грабовского.

— З Товариства „Просьвіти“. В місяци червни сего року внесено подання до Намістництва о заснованє нових читалень „Просьвіти“ в отсих 11 громадах: в Велдїжи пов. долиньского; в Кервици пов. городецкого; в Собятинї пов. ярославского; в Завадці (долїшнїм кінци) пов. калуского; в Соколи і Спасї пов. каменецкого; в Якманичах пов. перемиского; в Кунашові пов. рогатиньского; в Бердиківцях пов. заліщицкого і в Гологірці та Розгадові пов. золочівского. — Всїх читалень „Просьвіти“ (заложених і зголошених) з кінцем червня есть 647, а з тих прибуло в сїм роцї 126. Найбільше читалень „Просьвіти“ есть в повітах: Перемишль 40, Рогатин 33, Стрий 29, Борщів 27, Бібрка і Золочів по 25. Найменше читалень мають повіти: Косів і Добромиль по 5, Чешанів 4, Сянік і Лїсько по 2, Снятин 0. Найбільше читалень „Просьвіти“ прибуло від нового року в повітах: Збараж 11, Золочів 9, Рогатин 8, Гусятин і Товмач по 6. — Нові філії „Просьвіти“ отворили ся в першім півроцї с. р. в Сокали і в Гусятинї, а філїя в Підгайцях відновила ся. — Нових членів вступило за той час 840.

— В мужескій школї взірцевій при семинариї учительскій у Львові відбуло ся дня 12 с. м. закінченє року шкільного. По службі Божій зібрали ся ученики всїх чотирох клас в зелено пристроєній салї шкільній (в „Народнім Домі“), а крім того явили ся і гостї та родичі учеників. Ученики продукували ся співами і декламациями рускими і польскими (не було лише нїмецкої де-

---

в очи, коли буду перебувати цїлими тиждями в готели і щораз инше мати знакомство. Вже при першій пробі менї пощастило ся. Та й ти так само довго як і я і так само мав анґлїйске імя, як я, і менї здавало ся, що люди будуть нас навіть уважати за свояків.

— Та на що-ж всї ті обчисленя? Яка цїль твоєї гостини в Римі? — спитав я пригадавши собі тоту загадочну телеґраму.

— Того не вільно менї тобі сказати. Суть тайни, котрих в чертах моєї руки не видко, а котрі розповідати я не маю права. Та я не питаю і тебе о твої тайни, бо я вірю тобі. Приречи-ж менї, що не будеш мене питати.

Я не знав, що робити.

— Приречи менї — просила она. Приречи задля твоєї любови! Бо, коли нї, то нїколи мене вже не побачиш!

Моя любов була за велика, як щоби я не зробив для неї якої небудь жертви. Хиба-ж і мене не звязала воля другого заховувати тайну? Сила, що замикала її уста, була може більша, як та, що мене вязала.

— Прирікаєш же менї, що нїколи анї словечком не будеш допитувати ся того, що я змушена таїти перед тобою? — говорила она дальше. — Анї словечком!

Менї прийшла ще раз на гадку та дивна телеґрама: „Він приїде“, і вже кортїло мене щось запитати ся, але я здержав ся, бо вже преці знав, що той, що приїде, то не єї милий.

— Прирікаю тобі сьвято — сказав я певним собе голосом — не допитувати ся анї словечком твоєї тайни.

— Дякую тобі, тепер я твоя — от і тілько она сказала.

Каддур мусїв сего дня довго чекати, заким скінчила ся єго служба. Але мимо того, коли ми вийшли до присїнка, усьміхав ся він так само щасливо, як і коли инде. Аж коли він на мій приказ здоймив приправлену бороду, пізнала єго Міріям та привитала єго поклепавши єго жартобливо по єго чорній кудлатій голові.

— Благословен твій вхід і вихід, моя вельтелько!

Вже на другий день припала менї трудна задача затерти у Міріями то сумне враженє, яке зробила на ній моя штука вороженя. Я представляв їй, що цїла та „тайна наука“ опирає ся головно лиш на самій фантазиї і що чоловік, хвилево роздразнений, може щось такого сказати, що не має нїякого значіня. Але она усьміхаючись з сумнївом лиш покивала своєю красною головкою і відповіла, що я за богато сказав їй правди, як щоби то все можна уважати лиш за якусь гру фантазиї.

— Нехай моя судьба і сповнить ся — додала она. — Я не бою ся анї крови, анї смерти. — Не говорім більше о тім. Уживаймо житя в оазї, котру нам Бог пустинї дарував!

Позаяк она під нїяким услівєм не хотїла перенести ся з готелю, то ми мешкали там і дальше. Але я наймив помешкане о двох комнатах при улици Сістіна, де ми могли спокійно перебувати. Міріям прибрала комнати з правдивим жіночим ґустом і ми жили там так щасливо, як лиш можуть жити залюблені.

Відповідно до нашої умови держали ся ми в готели одно супротив другого завсїгди однаково чемно і здалека. Она була міс Май а я містер Рід. Анї поглядом, анї нїяким словом не дали ми службі причини подумати, що ми собі щось иншого як лиш двоє земляків, котрі случайно в Римі зійшли ся і постановили собі держати ся разом.

Одного дня побачив я при таблї дот нового гостя, котрий впав менї в очи своїм буйним волосем і своєю великою бородою. Я з сьміхом звернув на него увагу Міріями; жартуючи сказав я, що єго волосє, що сягає єму аж до брів і борода, що зачинає ся аж повисше вилиць, становлять не аби які трудности для фізиоґнома.

Міріям розсьміяла ся на то, але ледви побачила того, котрого я їй оком показав, як нараз вхопила ся рукою за чоло і стала жалувати ся, що дістала нараз якогось нервового болю голови, котрого набрала ся мабуть з необережности від продуву підчас подорожи. Она звинила ся і пішла до своєї комнати, але вже за чверть години вернула назад і сїла собі знову спокійна як завсїгди. Біль — сказала она — минув скорше, як она того сподївала ся.

Коли ми сидїли при каві, прийшов слуга готелевий і дав їй кілька лір.

— Решта за телеґраму — сказав він і пішов.

Міріям поміркувала, що то мене зацїкавило і почервонїла ся. Але мої уста були менї замкнені; не потребувала сподївати ся якогось питаня від мене.

Розмова вела ся пиняво. Щоби єї якось трохи оживити, завів я розмову про мій давнїйший, тепер вже залишений плян, прибрати собі якесь женьске медіюм, але лиш на принаду, щоби звабити більше мужчин.

Тота гадка їй дуже сподобала ся і она спитала:

— Отже мужчини заходять лиш рідко до тебе?

— Один мужчина на десять дам. А дивна річ, по найбільшій части Росияни. То мусить бути дуже забобонний нарід.

— Гадаєш так? — сказала она, але не перечила мому здогадови.

клямациї з невідомих нам причин). Особливо добре вражінє зробила четверта кляса (около 40 учеників), котру провадив п. Гр. Врецьона. Видно було, що хлопці сьміли, розвиті умом і добре підготовлені. По продукциях попращав катихит о. Гузар (в заступстві директора семинариї) учеників, пригадуючи їм обовязки їх і на час вакаций-ний і указав їм, як мають поводити ся в дальшій дорозї свого житя. Теплим словом попращав своїх учеників IV. кл. п. Врецьона, а на останку п. Барвіньский іменем родичів висловив подяку учительскому зборови сеї школи за щиру і ревну працю і опіку над дїтьми. Всї участники сего торжества шкільного винесли то миле вражінє і переконанє, що в рускій школї вправ виховує ся руска молодїж в релїгійнім і народнім дусї і що колись се принесе хосен рускій суспільности.

— **В рускій школї взірцевій** при женьскій семинариї учительскій у Львові, відбуло ся в минувшу недїлю торжественне закінченє шкільного року в присутности численно зібраних гостий. Між иншими явили ся сеньор Ставроп. Інститута др. І. Шараневич, п. Барвіньский, о. Гузар, проф. Бічай (в заступстві директора семинариї) і богато инших з рускої інтелїґенциї і родичів дїтий учащаючих до взірцевої школи. По відмовленій молитві дївчата по черзї з всїх чотирох кляс попису-вали ся декламациями в рускій, польскій і нїмецкій мові і співами. Видно було належне зрозуміне і відповідне виголошенє, спів був гармонїйний. По тих продукциях відчитала кожда з учительок клясифікацию учениць (п-на Лїтиньска з І. кл., п-на Барвіньска в заступстві урльопованої п-ни Новіцкої з II. кл., п-нї Ґеорґерова-Домбчевска з III. кл., а п-нї Паньківска з IV. кл.) а відтак роздано сьвідоцтва і нагороди (книжочки і образцї). Відтак промовив катихит о. Стефанович до гостий, родичів і учениць, а в промові своїй зазначив значний поступ в розвитку школи істную-чої ледво кілька лїт. Є то одинока у Львові руска дївоча школа, а більшаюча з кождим роком фреквенция є доказом довіря до сеї школи, котрій висловив недавно краєвий інспектор по госпітациї повне признанє. Інтелїґенция руска посилає тепер також численнїйше своїх дїтий до сеї школи, котрій дїти виховують ся в дусї релїгійнім і руско-народнім. На останку попращав дїтий проф. Бічай, а один з міщан подякував учителькам за їх щирі труди коло образованя дїтий. Опісля гостї оглядали гарний збір робіт ручних, виконаних після народних взорів. Взагалї на кождого присутного зробив сей попис незвичайно миле вражінє, а в очах родичів бачили ми сльози, які їм витиснуло чувство вдячности для всїх, що піддержують школу і нею опікують ся.

— **Іспит зрілости в ґімназиї в Золочеві** відбув ся під проводом краєвого інспектора п. Івана Левицкого. До іспиту приступило 29 учеників публичних і 2 екстерністів. Сьвідоцтво зрілости одержали: Барчиньский Віктор, Білет Ігнат, Хмілевский Казимир, Днїстряньский Іван, Душеньчук Василь (екстер.), Функенштайн Юда Лейбіш, Функенштайн Юда Соломон, Галиковский Юліян, Інес Мечислав, Якобчаньский Мартин, Кашиньский Жиґмонт, Куманецкий Казимир, Малиновский Мечислав, Манастирский Петро, Матвієвский Володимир, Мединьский Олександер, Місевич Тадей (з відзнач.), Милешко Іван, Пахульский Фелициян, Саноцкий Роман, Теодорович Станислав, Уранович Мечислав, Вашиц Озия (з відзн.), Виханьский Іван (з відзн.), Вознякевич Михайло. Пятьом ученикам позволено поправити один предмет по фериях шкільних, а одного репробовано на рік.

— **Злодїї в Щиречинї.** До „Руслана" пишуть: У нас не аби як розгосподарували ся злодїї. Недавно вломили ся були проворні пташки до костела в Щирци і забрали навіть чаші та деяку церковну посуду. Коли-ж наші господарі-селяни зачали виганяти свою худобу на пасовиско, а конї лишати на ніч на толоках задля недостачі паші, меткі лиходїї кинули ся помежи людску худобу; зачали вибирати що найлїпші конї та водити їх сьвітами. Одної темної ночи енерґічному фіреровн-жандармови зі Щирця К. удало ся придержати при порожній коршмі в Ч* віз з украденими кіньми. На возї сидїв здоровенний злодюга, котрий заки жандарм міг похіснувати ся оружем, мацнув К. так цїльно дручком по голові, що той упав на землю. На свист злодія збігли ся его товариші, що господарували в недалекім селї, та так обложили побоями бідного жандармиска, що він ледви лишив ся при души; самі-ж щезли безслїдно в нічній темряві. Взагалї в нашій сторонї дїють ся страшні і дивні подїї. Села Піски, Лани, Острів, Дмитре та др. доставляють величезний контінґент не тілько ярмарочних злодіїв, але просто рабівників, що готові замордувати безвинного чоловіка, щоби тілько видерти від него кілька крейцарів. Понеже в крадежах нічних беруть участь і проворні жиди, для того украдене пропадає наче кинений у воду камінь.

— **Значна дефраудация.** З Станиславова доносять: В суботу 2-го с. м. прислано з корпусової команди у Львові до стацийної команди в Станиславові лист грошевий з 9.500 зр., котрі мали виплатити ся станиславівскому маґістратови яко чинш найму за касарнї. Гроші ті побрав підофіцир 95 полку піхоти Воднар, приділений до команди стацийної, неправно підписавши рецепіс та прибивши урядову печатку, і таки того дня утїк з Станиславова. Перед утечею написав лист, що їде до Росиї, але то був лиш підступ, бо утїк на Угорщину. В зелїзничім возї в Будапештї знайдено під лавкою его войсковий мундур; видко переодяг ся по цивільному і певно пересїв до иншого поїзду і в той спосіб утїк. Доси его ще не схоплено.

— **Нещасливий випадок** лучив ся в Іщкові, повіта підгаєцкого. Недавно тому у тамошного пароха о. Сїрка, на роботї, між иншими були дві дївки занятї при січкарни. Наслїдком власної неосторожности вложила одна з них руку з соломою між валок і трибп машини потороцили єї так пальцї і долоню, що мусїли їй потім руку по перший згиб відтяти, а друга дївка втеряла один палець. З тої пригоди зробила жандармерия ужиток і подала о. Сїрка до суду, обвиняючи его о те, що не заасекурував своїх робітників від випадку.

Сидїла через хвильку задумана, як би роздумувала над чимсь важним, а відтак звернула ся борзо до мене і спитала:

— А як гадаєш, я була би добра на таке медіюм?

— Знаменита. Ти би тілько мужчин притягала, що ми би за два місяцї розбогатїли.

— То я возьму на себе ту ролю в твоїх сеансах.

— Нї, Міріямо, тобі годї.

Тепер розпочала ся межи нами суперечка перша і послїдна, але завзята, ми доказували одно другому, аж наконець Міріям таки поставила на своїм.

— Та бо тебе пізнають, а тогди годї буде удавати чужих людий.

— Так само мене не спізнають, як і тебе. Білява перука, рижовий пудр, фантастичний стрій, а ніхто в сьвітї мене не спізнає.

Я мусїв на се пристати. Ще того самого дня почали ся приготовленя. Она купила в якійсь торговли масок білу шовкову сукню, повишивану кабалїстичними фіґурами, постарала ся о бльонд перуку і о все, що було потреба.

Я побачив, що успіх величавий.

Я зробив для неї місце на підвисшеню, що стояло межи дверми до середної комнати і обслонив єї турецкими портиєрами, так, що єї було видко лиш по груди і край довгої суконї з кабалїстичними фіґурами, а поза єї головою запалив лямпу з червоною умброю, котрої слабе рожеваве сьвітло падало на єї біле, класичне красне лице.

Дїйстно не можна було єї нїяк пізнати. Тепер зробили ми пробу тої ролї, яку она мала грати. Она мала дивити ся то на мене, то на того, що хотїв довідати ся своєї будучности і скоро би я витягнув руку, мала єї діткнути ся своєю, а тим способом мав творити ся нїби маґнетичний ланцух.

Нові анонси! Нові реклями! Абдаллах Бен Сулиман спровадив собі зі Всходу свою ученицю, красну Паріцу, котра помагає учителеви в его загадочній науцї.

В тої пори не потребував я вже жалувати ся на то, що мужчини не заходять до мене. Ба, до мене стала незадовго пхати ся цїла товпа всїляких людий заграничних, котрих звичайно збирає ся дуже богато в Римі.

Ми за один місяць мали тілько доходу, що я заощадив собі з того кілька тисячів лїр. Я був змушений оголосити в ґазетах, що зі взгляду на що раз більше число гостий мушу мої сеанси розпочинати вже о девятій годинї і що по дванайцятій вже нїкого не буду принимати. Мимо того послїдний гість виходив від мене нераз аж о другій годинї в ночи.

Міріям грала свою ролю знаменито. Она була красна, чаруючо красна. Цїлий Рим говорив о сїй чаруючій женщинї, котра зі скінченою красою свого тїла сполучала як найнїжнїйші і найглубші черти своєї душі. Она в сценах, які я представляв, грала також, бо своїми очами надавала мому ворожeню відповідний вираз; коли я сповіщав яке нещастє, то єї красні плеча дрожали, а ломила руки, коли приходили сцени будучности з борбою, словом удавала так знаменито, що здавало ся, як би то она була ворожка а я лиш говорив за нею. Та гра була би неможлива, як би наші натури не були годили ся з собою, як би не було гармониї наших душ; бо вираз єї очий, гра черт в єї лици не проявляли ся по моїм виображеню, але рівночасно з ним а часом навіть трохи скорше.

(Дальше буде).

Телеґрами.

Відень 14 липня. Вчера о 11-ій годинї перед полуднем удали ся відпоручники конференциї провідників клюбів лївиці пос. Ґрос, Гогенбурґер і Перґельт до Президента мінїстрів, аби его повідомити о ухвалах конференциї. Розмова Президента мінїстрів з відпоручниками тревала — як кажуть ґазети — кілька годин. Комунїкат о вислїді конференциї мав бути оголошений по полудни.

Париж 14 липня. Вчера арештовано Естерґазого. Причина арештованя невідома.

Вашинґтон 14 липня. З під Сантхаґо нема нїяких нових вістий.

Мадрид 14 липня. Правительство не одержало доси вістий о підданю Сантхаґа.

Софія 14 липня. Вчера о 5-ій рано відбула ся на вязничім подвірю в Филипополи екзекуция засуджених на смерть убийників Анни Сімон. Обох т. є. ротмістра Бойчева і префекта полїциї Новеліча повішено.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).